

Υπόθεση T-88/01

Sniace, SA

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Κρατικές ενισχύσεις — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό — Πράξη που αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (πέμπτο πενταμελές τμήμα) της 14ης Απριλίου
2005 II - 1168

Περίληψη της αποφάσεως

1. Διαδικασία — Παρέμβαση — Δικόγραφο παρεμβάσεως που δεν έχει ως αντικείμενο τη στήριξη των αιτημάτων ενός εκ των διαδίκων — Απαράδεκτο — Λόγος απαραδέκτου δημοσίας τάξεως — Αυτεπάγγελτη εξέταση από το δικαστήριο — Ανυπαρξία δικαιώματος για άσκηση προσφυγής όσον αφορά την προσφεύγουσα
(Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 40, εδ. 4· Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρα 113 και 116 § 3)

II - 1165

2. Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — Απόφαση της Επιτροπής για την περάτωση σχετικής με ενισχύσεις διαδικασίας — Επιχείρηση που είναι ανταγωνιστική της δικαιούχου της ενισχύσεως επιχειρήσεως — Δικαίωμα προσφυγής — Προϋποθέσεις
(Άρθρα 88 § 2 ΕΚ και 230, εδ. 4, ΕΚ)

1. Δυνάμει του άρθρου 40, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, τα αιτήματα του δικογράφου της παρεμβάσεως δεν μπορούν να έχουν άλλο αντικείμενο εκτός από τη στήριξη των αιτημάτων ενός των διαδίκων. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο παρεμβαίνων αποδέχεται τη δίκη στο στάδιο που αυτή βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς του. Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο δύναται, οποτεδήποτε, να εξετάζει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, συμπεριλαμβανομένων αυτών που προβάλλονται από τους παρεμβαίνοντες. Λόγος απαραδέκτου αφορών το δικαίωμα της προσφεύγουσας για την άσκηση προσφυγής θέτει ένα τέτοιο ζήτημα δημοσίας τάξεως.

(βλ. σκέψεις 49, 52-53)

2. Σύμφωνα με το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκήσει προσφυγή κατά αποφάσεως που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο μόνον εάν αυτή η απόφαση το αφορά άμεσα και ατομικά. Υποκείμενα δικαίου άλλα εκτός των αποδεκτών μιας αποφάσεως μπορούν

να ισχυριστούν ότι μια απόφαση τα αφορά ατομικά μόνον εάν η εν λόγω απόφαση τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που τους προσιδιάζουν ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη μιας αποφάσεως.

Όσον αφορά, ειδικότερα, τον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, η απόφαση της Επιτροπής με την οποία περατώνεται διαδικασία κινηθείσα βάσει του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, σχετικά με ατομική ενίσχυση, αφορά ατομικώς, εκτός από την ωφεληθείσα επιχείρηση, και τις ανταγωνιστικές της τελευταίας επιχειρήσεις οι οποίες διαδραμάτισαν ενεργό ρόλο στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, εφόσον η θέση τους στην αγορά επηρεάστηκε σημαντικά από το αποτελέσαν το αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως μέτρο ενισχύσεως. Επομένως, μια επιχείρηση δεν αρκεί να προβάλει απλώς την ιδιότητά της ως ανταγωνίστριας της επωφελουμένης επιχείρησης, αλλά πρέπει και να αποδείξει ότι, εν όψει του βαθμού της τυχόν συμμετοχής της στη διαδικασία και της εντάσεως του επηρεασμού της θέσεώς της στην αγορά, βρίσκεται σε μια πραγματική κατάσταση η οποία την

εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη μιας αποφάσεως. Μια επιχείρηση πρέπει να θεωρηθεί ως έχουσα διαδραματίσει έναν απλώς ασήμαντο ρόλο στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας όταν, αφενός, δεν υπέβαλε καμιά καταγγελία στην Επιτροπή και, αφετέρου, φαίνεται ότι η διεξαγωγή της διαδικασίας αυτής δεν καθορίστηκε σε σημαντικό βαθμό από τις παρατηρήσεις που αυτή κατέθεσε, στο μέτρο που η εν λόγω επιχείρηση αρκέστηκε, διαδοχικώς, κατ' ουσίαν, στην αναπαραγωγή ορισμένων διαπιστώσεων που είχε κάνει η Επιτροπή με την απόφασή της περί κινήσεως της διαδικασίας, σχολιάζοντάς τες συνοπτικώς, χωρίς να παρέχει κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο και περιοριζόμενη στη διαβεβαίωση, χωρίς την παραμικρή διευκρίνιση ή την προσκόμιση οποιουδήποτε αποδεικτικού στοιχείου, ότι τα μνημονευόμενα στην απόφαση περί επεκτάσεως της διαδικα-

σίας μέτρα αποτελούν κρατικές ενισχύσεις οι οποίες πρέπει να κηρυχθούν ασύμβατες με την κοινή αγορά.

Προκειμένου περί του μεγέθους της προσβολής της θέσεως της προσφεύγουσας στην αγορά, δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή, στο στάδιο της εξετάσεως του παραδεκτού, να αποφαινεται κατά τρόπο οριστικό επί των ανταγωνιστικών σχέσεων μεταξύ της προσφεύγουσας και της δικαιούχου των ενισχύσεων επιχειρήσεως. Στην αλληλουχία αυτή, η προσφεύγουσα υποχρεούται απλώς να αναφέρει, κατά τον ενδεδειγμένο τρόπο, τους λόγους για τους οποίους είναι δυνατό η απόφαση της Επιτροπής να θίγει τα θεμιτά της συμφέροντα επηρεάζοντας ουσιωδώς τη θέση της στη σχετική αγορά.

(βλ. σκέψεις 54-57, 59-60)